

TEZA:

Radca prawny wykonując czynności zawodowe zobowiązany jest do ponadprzeciętnej i profesjonalnej dbałości o kulturę słowa oraz sposób wypowiedzi, który nie godzi w dobra osobiste innych osób. Z materiału dowodowego zebranego w toku sprawy, w szczególności z korespondencji mailowej pomiędzy Pokrzywdzoną a Obwinionym, wynika że sposób, czas oraz forma nieformalnej komunikacji była aprobowana przez Pokrzywdzoną. Treść wiadomości mailowej, wysłanej przez Obwinionego do Pokrzywdzonej a będącej przedmiotem zarzutu, nie należy oceniać bez kontekstu całokształtu komunikacji między stronami. Okoliczności sprawy prowadzą do wniosku, że Obwiniony nie popełnił zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego.

WO-166/22**ORZECZENIE****z dnia 23 maja 2023 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:****Przewodniczący:** SWSD Marta Stryjek**Sędziowie:** SWSD Wiesław Kmiotek

SWSD Mariusz Bochenek /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Moniki Marukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2023 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego T. B. (B.) wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych (...),

obwinionego o to że:

- 1) w okresie od stycznia 2020 r. do września 2020 r. w (...) wykonując umowę zlecenia z dnia 2 stycznia 2020 r. zawartą z Panią A. S.-M., której przedmiotem było prowadzenie sprawy o odszkodowanie z tytułu błędu w sztuce medycznej przed Wojewódzką Komisją ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...) jak również przed sądem powszechnym I instancji naruszył zasady etyki zawodu radcy prawnego określone w art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w ten sposób, że

- dokonał nieprawidłowej oceny przedawnienia złożenia wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego,
tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 2) w okresie od stycznia 2020 r. do września 2020 r. w (...) wykonując umowę zlecenia z dnia 2 stycznia 2020 r. zawartą z Panią A. S.-M., której przedmiotem było prowadzenie sprawy o odszkodowanie z tytułu błędu w sztuce medycznej przed Wojewódzką Komisją ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...) jak również przed sądem powszechnym I instancji naruszył zasady etyki zawodu radcy prawnego określone w art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w ten sposób, że nie poinformował Pani A. S.-M. o wpływie toczącego się postępowania karnego w sprawie zdarzenia medycznego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową, Wydział III do Spraw Gospodarczych pod sygn. akt PO III Ds. 20.2019 na postępowanie o ustalenie zdarzenia medycznego toczącego się przed Wojewódzką Komisją ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...),
tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art. 12 ust.1 w zw. z art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 3) w drugiej połowie 2019 r. w (...) na spotkaniu z Panią A. S.-M. i Panem M. M. podczas omawiania strategii postępowania w sprawie odszkodowania za błąd medyczny naruszył zasady etyki zawodu radcy prawnego określone w art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki radcy Prawnego w ten sposób, że informując osoby uczestniczące w spotkaniu o możliwości skierowania sprawy o odszkodowanie do Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...), powołał się na koneksje rodzinne sugerując zapewnienie pozytywnego załatwienia sprawy,
tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art. 11 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- 4) w dniu 1 czerwca 2020 r. w (...) naruszył zasady wykonywania zawodu radcy prawnego określone w art. 12 ust. 1, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w ten sposób, że w wiadomości mailowej

kierowanej do Pani A. S.-M. użył następujących stwierdzeń: „(...) za to moją ulubioną częścią jest zeznanie doktora w sprawie wymazu z nosa i z ...odbytu. Gdyby ten wątek przełożyć (przy odrobinie fantazji rzecz jasna) na fakty z życia wzięte, wychodzi na to, że mają nas albo w nosie, albo w dupie!”

tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art.12 ust. 1, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

z powodu odwołania obwinionego radcy prawnego T. B. z dnia 25 lipca 2022 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 19 maja 2022 r. (sygn. akt D 97/XI/22)

orzeka:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w zakresie pkt 1, 2, 3 i 4 i uniewinnia obwinionego od wszystkich zarzucanych mu wnioskami o ukaranie czynów,
2. uchyla pkt 5 i 6 zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary łącznej kary nagany i kary pieniężnej,
3. zmienia pkt 7 zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych,
4. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 19 maja 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (dalej także „OSD”) uznał radcę prawnego T. B. winnym następujących zarzucanych mu czynów tj.;

- 1) w okresie od stycznia 2020 r. do września 2020 r. w (...) wykonując umowę zlecenia z dnia 2 stycznia 2020 r. zawartą z Panią A. S.-M. (dalej także „Pokrzywdzoną”), której przedmiotem było prowadzenie sprawy o odszkodowanie z tytułu błędu w sztuce medycznej przed Wojewódzką Komisją ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...) jak również przed sądem powszechnym I instancji naruszył zasady etyki zawodu radcy prawnego określone w art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w ten sposób, że dokonał nieprawidłowej oceny terminu złożenia wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy

Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.,

2) w okresie od stycznia 2020 r. do września 2020 r. w (...) wykonując umowę zlecenia z dnia 2 stycznia 2020 r. zawartą z Pokrzywdzoną, której przedmiotem było prowadzenie sprawy o odszkodowanie z tytułu błędu w sztuce medycznej przed Wojewódzką Komisją ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...) jak również przed sądem powszechnym I instancji naruszył zasady etyki zawodu radcy prawnego określone art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w ten sposób, że nie poinformował Pokrzywdzonej o wpływie toczącego się postępowania karnego w sprawie zdarzenia medycznego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową, Wydział III do Spraw Przeszłości Gospodarczej pod sygn. akt PO III Ds.20.2019 na postępowanie o ustalenia zdarzenia medycznego toczącego się przez Wojewódzką Komisją ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...) tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.,

3) w drugiej połowie 2019 r. w (...) na spotkaniu z Pokrzywdzoną i z Panem M. M. podczas omawiania strategii postępowania w sprawie o odszkodowania za błąd medyczny naruszył zasady etyki zawodu radcy prawnego określone w art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w ten sposób, że informując osoby uczestniczące w spotkaniu o możliwości skierowania sprawy o odszkodowanie do Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...) (dalej także „WKZ”) powołał się na koneksje rodzinne sugerując zapewnienie pozytywnego załatwienia sprawy tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.,

4) w dniu 1 czerwca 2020 r. w (...) naruszył zasady etyki zawodu radcy prawnego określone w art. 12 ust. 1, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w ten sposób, że w wiadomości mailowej kierowanej do Pokrzywdzonej użył następujących stwierdzeń: „(...) *za to moją ulubioną częścią jest zeznanie doktora w sprawie wymazu z nosa i z ...odbytu. Gdyby ten wątek przelożyć (przy odrobinie fantazji rzecz jasna) na fakty z życia wzięte, wychodzi na to, że mają nas albo w nosie, albo w dupie*”, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 12 ust. 1, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Za każde z przewinień dyscyplinarnych określonych w pkt 1) i 3) OSD wymierzył Obwinionemu karę pieniężną 3 900,00 zł oraz w tym zakresie karę łączną 7 000,00 zł.

Natomiast za z przewinienia dyscyplinarne określone w pkt 2) i 4) OSD wymierzył Obwinionemu karę nagany oraz w tym zakresie karę łączną nagany.

W dniu 28 lipca 2022 r. od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł Obwiniony. Odwołanie na korzyść Obwinionego obejmowało całość zaskarżonego orzeczenia. W treści odwołania przedstawiono następujące zarzuty:

1) obrazę przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj.

a) art. 350a k.p.k., art.391 § 1 k.p.k. oraz art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie wezwania Pokrzywdzonej na rozprawę i tym samym zaniechanie bezpośredniego przesłuchania Pokrzywdzonej,

b) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez dokonanie istotnych w sprawie ustaleń faktycznych na podstawie dowodu z zeznań Pokrzywdzonej, które to zeznania nie zostały w sposób właściwy wprowadzone do materiału dowodowego,

c) art. 174 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez zastąpienie zeznań Pokrzywdzonej oraz wyjaśnień Obwinionego treścią pism Pokrzywdzonej oraz Obwinionego złożonych w toku postępowania prowadzonego przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym,

d) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez wybiórczą, powierzchowną oraz niezgodną z logiką i doświadczeniem życiowym ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zwłaszcza zeznań świadka M. M. w zakresie przyjęcia, że zeznania tego świadka potwierdzają rzekome powoływanie się Obwinionego na koneksje rodzinne w zakresie zapewnienia pozytywnego załatwienia sprawy przed WKZ,

e) art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez nieuwzględnienie wniosku Obwinionego o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 19 maja 2022 r. oraz przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność Obwinionego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego istotny wpływ na jego treść, a polegający na:

a) błędnym uznaniu, że Obwiniony dokonał nieprawidłowej oceny terminu złożenia wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, w sytuacji gdy przeprowadzona przez Obwinionego ocena została dokonana w sposób prawidłowy, znajdujący w oparciu o poglądy doktryny i orzecznictwa, a nadto została zaaprobowana przez adwokata T. W., któremu Pokrzywdzona udzieliła pełnomocnictwa do reprezentowania jej przed WKZ i który w imieniu Pokrzywdzonej złożył wniosek o ustalenie zdarzenia medycznego,

b) błędnym uznaniu, że Obwiniony nie poinformował Pokrzywdzonej o wpływie toczącego się postępowania karnego na postępowanie o ustalenie zdarzenia medycznego, w sytuacji gdy z zeznań świadka M.M. wprost wynika, że Pokrzywdzona została poinformowana przez Obwinionego o zawieszeniu z mocy prawa postępowania przed WKZ w związku z toczącym się postępowaniem karnym,

c) błędnym uznaniu, że Obwiniany powołał się na koneksje rodzinne, sugerując zapewnienie pozytywnego załatwienia sprawy przed WKZ, w sytuacji gdy brak jest jakiegokolwiek dowodu na potwierdzenie tej tezy, zaś zeznania świadka M. M. oraz zeznania Pokrzywdzonej złożone przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, mające w ocenie Sądu temu dowodzić, ograniczają się jedynie do domysłów świadków, które w zestawieniu z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym uznać należy za całkowicie błędne,

d) błędnym uznaniu, że Obwiniony, wysyłając do Pokrzywdzonej wiadomość mailową z dnia 1 czerwca 2020 r. o treści przytoczonym w punkcie 4 zaskarżonego orzeczenia, przekroczył granice wolności słowa w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 38 ust. 1, 4 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego podczas gdy zachowanie Obwinionego w powyższym zakresie w żadnym stopniu nie wyczerpywało znamion przypisanego mu czynu albowiem przedmiotowa wiadomość mailowa stanowiła jedynie prywatny pogląd Obwinionego na temat niekorzystnych dla Pokrzywdzonej zeznań pracownika szpitala złożonych w sprawie karnej, której to Obwiniony nigdy nie prowadził ani nawet nie konsultował oraz treść przedmiotowej wiadomości stanowiła wyraz wsparcia Obwinionego dla Pokrzywdzonej, a przy tym mieściła się w przyjętej przez Pokrzywdzoną i Obwinionego konwencji, o czym najdobitniej świadczy odpowiedź Pokrzywdzonej na przedmiotową wiadomość Obwinionego, cyt. „:)))))))))) *pięknie powiedziane.*”(wiadomość mailowa z dnia 1 czerwca 2020 r. g.10:06) oraz treści pozostałej korespondencji wymienionej między Pokrzywdzoną a Obwinionym, jak również fakt, że negatywny stosunek Pokrzywdzonej do treści przedmiotowej wiadomości pojawił się u niej dopiero po wywianiu się między stronami sporu dotyczącego wysokości należnego Obwinionemu wynagrodzenia.

Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez uniewinnienie od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia OSD.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
zważył, co następuje:**

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie odnośnie zarzutów obrazy przepisów postępowania mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, WSD wskazuje, że w toku całego postępowania tj. dochodzenia, postępowania przed OSD oraz WSD przeprowadzono wszystkie czynności mające na celu wyjaśnienie sprawy m.in. przesłuchano na każdym etapie postępowania jedyne świadka

w sprawie, przesłuchano przed WSD Pokrzywdzoną oraz Obwinionego, jak również przeprowadzono dowody z dokumentów w szczególności z akty postępowania prowadzonego przed WKZ oraz korespondencji między Pokrzywdzoną oraz Obwinionym. Ponadto, WSD nie dopatrył się naruszenia art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych z którego wynika, że *„Niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawę, posiedzenie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należycie usprawiedliwią oni swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwanie rozprawy lub posiedzenia lub o nieprzeprowadzanie czynności przed rzecznikiem, albo sąd dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna ich obecność za konieczną.”*. Stawiennictwo obwinionego na rozprawie czy posiedzeniu sadu dyscyplinarnego nie jest obowiązkowe. Sąd Najwyższy potwierdził, że w postępowaniu dyscyplinarnym nie ma obowiązku uczestnictwa obwinionego na rozprawach. Jest to jego prawo, a nie obowiązek, a prawnik musi się jednak liczyć z konsekwencjami tego, że nie stawia się na rozprawach (post. SN z 08.05.2014 r. SDI 13/14). Podstawą do ewentualnego odroczenia rozprawy może być usprawiedliwienie przez obwinionego braku możliwości uczestnictwa w rozprawie. Nie każde jednak usprawiedliwienie niestawiennictwa skutkować będzie odroczeniem rozprawy. Usprawiedliwienie powinno być należyte tj. musi wskazywać przyczyny niestawiennictwa, które mają mieć charakter wyjątkowy, co w przedmiotowej sprawie nie nastąpiło.

Popelnienie przewinienia dyscyplinarnego przez Obwinionego określonego w zarzucie nr 1, tj. dokonania przez Obwinionego nieprawidłowej oceny terminu złożenia wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Zarzut popelnienia przewinienia dyscyplinarnego dotyczył okresu od stycznia 2020 r. do września 2020 r. Pokrzywdzona zawarła z Obwinionym umowę zlecenia w dniu 2 stycznia 2020 r. Umowa dotyczyła powierzenia Obwinionemu prowadzenia sprawy o odszkodowanie z tytułu błędu w sztuce medycznej przed Wojewódzką Komisją ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych przy (...) oraz przed sądem powszechnym I instancji. Ze względu na to, że w WKZ zasiada mama Obwinionego, o czym Pokrzywdzona została poinformowana Obwiniony wyłączył się z prowadzenia sprawy przed WKZ. W związku z tym, sprawę Pokrzywdzonej przed WKZ prowadził adwokat T. W., któremu Pokrzywdzona udzieliła w dniu 3 stycznia 2020 r. pełnomocnictwa. Pełnomocnictwo to nie miało charakteru pełnomocnictwa substytucyjnego. Adwokat T.W. nie był podwykonawcą umowy zlecenia zawartej między Pokrzywdzoną a Obwinionym. W dniu 7 stycznia 2020 r. wniosek do WKZ w imieniu Pokrzywdzonej złożył adwokat T. W. Zdaniem WSD ocena terminu złożenia wniosku do WKZ w niniejszej sprawie w decydujący mierze należała do adwokata T. W. Pokrzywdzona udzieliła Obwinionemu pełnomocnictwa do reprezentowania jej przed WKZ dopiero 20 lipca 2020 r. Ponadto ze względu na brak rozstrzygnięcia sprawy przed WKZ zarzut błędnej oceny terminu złożenia wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego do WKZ był przedwczesny albowiem ze względu na różne stanowiska doktryny i orzecznictwa brak jednoznacznej odpowiedzi czy w przedmiotowej sprawie nastąpiło uchybienie terminowi do wniesienia wniosku do WKZ.

Odnosnie zarzutu dotyczącego powoływania się Obwinionego na koneksje rodzinne sugerując zapewnienie pozytywnego załatwienia sprawy przed WKZ, w ocenie WSD materiał dowodowy nie wskazuje na popełnienie przez Obwinionego deliktu dyscyplinarnego. W tym zakresie WSD zgadza się z zarzutami i stanowiskami przedstawionymi w odwołaniu Obwinionego. Z zeznań jedyne go świadka M. M. oraz Pokrzywdzonej rysuje się obraz pewnych domysłów co do powoływania się Obwinionego na koneksje rodzinne w WKZ, które mogłyby spowodować pozytywne rozstrzygnięcie sprawy Pokrzywdzonej. Obwiniony informował Pokrzywdzą, jak również świadka, że członkiem WKZ jest mama Obwinionego i w zakresie prowadzenia sprawy o odszkodowanie z tytułu błędu w sztuce medycznej przed WKZ musi się wyłączyć. Z tego powodu, polecił adwokata T. W. jako pełnomocnika, który mógłby poprowadzić sprawę Pokrzywdzonej przed WKZ. Z materiału dowodowego wynika również, że Obwiniony poinformował Pokrzywdzoną, że sprawa przed WKZ zakończy się pozytywnie. Świadczy o tym m.in. wiadomość mailowa z dnia 17 września 2019 r. Obwinionego do Pokrzywdzonej „(...) 2. *Wojewódzka Komisja Orzekania o Zdarzeniach Medycznych z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością wyda w Pani sprawie orzeczenie, że miałowi miejsce zdarzenie medyczne (nie przesądza kwestii winy, poprzestaje jedynie na uznaniu, że było zdarzenie). (...)*”. Pokrzywdzona zeznając przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego oraz WSD wskazywała, że zapewnienie pozytywnego wyniku jej sprawy przed WKZ wynikało, oprócz informacji o fakcie zasiadania mamy Obwinionego w WKZ, z zachowania Obwinionego, tj. uśmiechu, jednakże w żadnej sytuacji Obwiniony nie powiedział, że wykorzysta koneksje w celu pozytywnego załatwienia sprawy przed WKZ. Zdaniem Pokrzywdzonej przekaz Obwinionego dawał się zinterpretować w sposób jednoznaczny. Sąd I instancji uznając Obwinionego winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na powoływaniu się na koneksje rodzinne w WKZ oparł się również na zeznaniach jedyne go w sprawie świadka M. M., który to w swych zeznaniach przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego oraz na rozprawie przed OSD wywodził powoływanie się na wspomniane koneksje rodzinne z samej informacji przekazanej przez Obwinionego, że w komisji zasiada jego mama oraz z zachowania Obwinionego tj. „(...) z uśmiechu, grymasu twarzy z zapewnieniem pewności. (...)”. Świadek odebrał to jako zapewnienie pozytywnego rozstrzygnięcia sprawy przed WKZ. Świadek zeznając ponownie przez WSD wskazywał, że powoływanie na wpływy w WKZ odbierał z zachowania Obwinionego oraz z kontekstu wypowiedzi. Świadek, wykonujący zawód prokuratora, nie złożył zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez Obwinionego w zakresie powoływania się na wpływy w WKZ twierdząc, że „(...) To była pewna wypowiedź, to nie było wprost o tych koneksjach. (...)”. (...) Nie jest wykluczone, że informacja o matce była tylko po to, że nie będzie sam prowadzić sprawy (...).”, „(...) Pewnie bym złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, kiedy byłbym pewien w sprawie koneksji obwinionego.”. W ocenie WSD przedstawiona interpretacja zachowania Obwinionego nie jest wystarczająca do przypisania winy Obwinionemu w zakresie zarzucanego mu czynu w powyższym zakresie. Zdaniem WSD, sąd I instancji dokonał błędnej oceny stanu faktycznego w powyższym zakresie. Interpretacja zachowania Obwinionego wynikająca z wypowiedzi Pokrzywdzonej i świadka nie daje jednoznacznej odpowiedzi aby Obwiniony powoływał się na wpływy w WKZ. Przeciwnie, Obwiniony poinformował Pokrzywdzoną o tym, że wyłączy się ze sprawy przed WKZ z powodu zasiadania w komisje jego mamy.

Wniosek przed WKZ został złożony przez adwokata T.W. w dniu 7 stycznia 2020 r., któremu pełnomocnictwa udzieliła Pokrzywdzona w dniu 3 stycznia 2020 r. W ocenie WSD zachowanie Obwinionego tj. uśmiech czy grymas twarzy nie można pochylić jak wiarygodne i jednoznaczne potwierdzenie możliwości powoływania się na koneksje rodzinne w innym podmiocie. Tym samym na zasadzie art. 5 ust. 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych WSD orzekł o uniewinnieniu Obwinionego.

Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący nie poinformowania przez Obwinionego Pokrzywdzonej o wpływie toczącego się postępowania karnego w sprawie zdarzenia medycznego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową, Wydział III do Spraw Przestępczości Gospodarczej pod sygn. akt PO III Ds.20.2019 na postępowanie o ustalenie zdarzenia medycznego toczącego się przed WKZ, WSD podziela stanowisko Obwinionego wyrażone w odwołaniu, odmienne aniżeli ocena materiału dowodowego dokonana przez OSD. Kwestionowane zachowanie Obwinionego miało nastąpić w okresie od stycznia 2020 r. do września 2020 r. Z zeznań świadka M.M., małżonka Pokrzywdzonej, z dnia 20 maja 2021 złożonych przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego wynika wprost, że Pokrzywdzona (jak i świadek) byli informowani o wpływie w/w postępowania karnego na postępowanie prowadzone przez WKZ tzn. „*mecenas informował nas, że sprawa zawsze się zawiesza, kiedy prowadzone jest postępowanie karne. Mecenas B. wiedział o postępowaniu karnym od początku, mimo to złożył wniosek do Komisji.*”. Ponadto, na zwrócenie uwagi zasługują wiadomości mailowe przesłane przez pracownika kancelarii Obwinionego skierowana do Pokrzywdzonej tj.:

[mail z dnia 21 lipca 2020 r.]: „ (...) Pkt 2 – dlaczego? Ponieważ zgodnie z treścią art. 67 b ust. 2 pkt 1 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta „*postępowanie przed wojewódzką komisją zawiesza się w przypadku toczącego się w związku z tym samym zdarzeniem postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej osoby wykonującej zawód medyczny lub postępowania karnego w sprawie o przestępstwo.*”.

[mail z dnia 31 sierpnia 2020 r.]: „*Informuję, że na posiedzeniu, które odbyło się 19 sierpnia, postępowanie przed WKZ zostało zawieszona.*”

Na brak popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez Obwinionego również wskazuje treść zeznań świadka M. M. złożonych przed WSD, z których wynika potwierdzenie faktu informowania Pokrzywdzonej o tym, że postępowanie przed WKZ może zostać zawieszona: „*Teraz sobie przypominam, że obwiniony informował nas w którymś momencie, że postępowanie przed WKZ może zostać zawieszona. Przy zawieraniu umowy chyba nie, ale potem już nie pamiętam.*”. Ponadto należy nadmienić, że pomimo tego, że umowa zlecenia pomiędzy Pokrzywdzoną i Obwinionym, której przedmiotem było prowadzenie sprawy o odszkodowanie z tytułu błędu w sztuce medycznej m.in. przed WKZ, została zawarta w dniu 2 stycznia 2020 r., pełnomocnictwo w tym zakresie Pokrzywdzona udzieliła Obwinionemu dopiero w dniu 20 lipca 2020 r.

Odnosząc się do formy i sposobu komunikacji pomiędzy Pokrzywdzoną a Obwinionym na wstępie należy zaznaczyć, że wolność słowa jest wolnością prawnie chronioną, która może być realizowana w granicach obowiązującego porządku prawnego, a więc również w taki

sposób, który nie narusza praw i wolności innych osób. Ponadto radca prawny wykonując czynności zawodowe zobowiązany jest do ponadprzeciętnej i profesjonalnej dbałości o kulturę słowa oraz w sposób który nie godziłby w dobra osobiste innych osób. Z materiału dowodowego zebranego w toku sprawy w szczególności z korespondencji mailowej pomiędzy Pokrzywdzoną i Obwinionym odnosi się wrażenie, że sposób, czas oraz forma komunikacji jest aprobowana przez Pokrzywdzoną oraz Obwinionego. Zarzut dotyczy jednej wiadomości mailowej tj. z dnia 1 czerwca 2020 r. skierowanej przez Obwinionego do Pokrzywdzonej, jednakże treść owej wiadomości nie należy oceniać bez kontekstu całokształtu komunikacji między Pokrzywdzoną i Obwinionym. W trakcie współpracy Pokrzywdzona nie przedstawiała zastrzeżeń do formułowanych przez Obwinionego wypowiedzi. W odpowiedzi na wiadomość z dnia 1 czerwca 2020 r., który jest przedmiotem zarzutu popełnienia przez Obwinionego deliktu dyscyplinarnego przedstawiła swoją ocenę wypowiedzi Obwinionego tj. „:)))))))))) *pięknie powiedziane.*”. Treść odpowiedzi mailowej Pokrzywdzonej na wiadomość Obwinionego jednoznacznie wskazuje na brak negatywnej oceny konwersacji. Jednocześnie zwrócić należy uwagę, że komunikacja między Pokrzywdzoną i Obwinionym przez okres współpracy miała charakter mniej formalny, czego również Pokrzywdzona nie kwestionowała. Potwierdzeniem tego fakt może być również wiadomość mailowa Pokrzywdzonej do Obwinionego z dnia 29 maja 2022 r. „*Panie T. Czuję, że rozumiemy się w tym obszarze bez zbędnych wyjaśnień (...)*”. (mail dotyczący zeznań pracowników medycznych). Tak jak już wyżej wskazano pomimo, że komunikacja między Pokrzywdzoną i Obwinionym nie miała formalnego charakteru, w ocenie WSD zachowanie Obwinionego nie wypełniło znamion zarzucanego czynu. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że Pokrzywdzona nie wystąpiła również na drogę postępowania sądowego przeciwko Obwinionego o naruszenie dóbr osobistych. Zdaniem WSD, odmiennie do oceny OSD, Obwiniony nie popełnił przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 12 ust. 1, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych, kosztami postępowania przed OSD obciąża Okręgową Izbę radców Prawnych natomiast kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) złotych obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.